

Vass Tibor

A Károlyi Mihály utca felett a porszín

Azt gondolod,
ezek is mind ugyanoda odamennek,
aztán kiderül, mégse.

Éppen a kapu előtt
másfelé elkanyarodnak.

A múzeum udvarán kevés az autó,
építkezés miatt csomó út lezárva,
behajtani az ügyesek tudnak.

Egy nem ügyesnek
porszínű a cipője,
messziről gyalogolhatott.
Sokakat meg-megkérd, nekik hogy sikerült.
Meg volt beszélve, mondja neki az egyik ügyes.
Hát mondtuk, hogy dolgunk van nekünk itt,
mondja a másik ügyes.
Mi meg csak úgy jöttünk,
öltönyünket látván a biztonsági őr
szinte mintha nem is kérdezett volna semmit,
mondja egy harmadik.

A lépcsőn felfelé mennek előttünk,
látjuk messziről az ügyesebbjét,
negyedikek, ötödikek,
nekik is úgy
ahogy bejött az élet.

Berekvíz felett a mályva

Az öreg hölgy kalapselymén egy apró mályvaszín folt, rájátszik a fürdőruha pántjának apró mályvaszín foltjára, karjait széttárja, magába gyűjti a napfényt, nem a mályvaszín foltokról beszélek, pedig könnyen elképzelhetőek azok karjai is,

a foltok karjainak is ős kezd lenni és a napfény még magunkba gyűjthető,

gyűrhető a kalapselyem, nem igényel vasalást,

ráhasal a vasalásra, hogy fekszik egy falu Monyha felé, Semjén helyett Kalapsemjénnek hívom majd ezen túl, hogy emlékezzek majd az öreg hölgyre, aki mályvaszín foltokkal hasalt rá az időre.

Másfelé figyelő

Pezsgő-tablettákkal iszom a szénsavmentes ásványvizet, szelet ne csináljon folyton. A szelet kenyér, amit reggelire eszek, hétmagvas. Fahéjas a tea hozzá mostantól és repcemézzel csurgatott.

El ne szóljam magam, figyelek az egészségesebb életmódra, hogy nagyobb esélyem legyen tovább életben maradni.

Rohamokban jön rám az életmódra figyelés.

A barátom, aki autóbalesetet szenvedett, nem tudom, mit reggelizett. Evett-e egyáltalán, mielőtt letakarták azzal a vastag nejlonnal, ami alól kilógott a cipője. Megismertem a cipőjét az újságban közölt fényképeken. A nejlon olyannak tűnt, mint a tófólia, a némakacsáimnak ástam gödröt és tófóliáztam, akkor fogtam a nejlont.

Fogja a nejlont az emberfóliázó, és letakar.
Vajon a rohammentő melyik részében tartja a letakaró ember a fóliát.
A tófóliát én a kisházban tartottam, a bal sarokban.

Valahányszor beérek a faluba,
nem is kell beérnem, elmenni a helyszín előtt,
már lefelé a lejtőn, ami a faluba vezet,
pezsgőtabletták jutnak eszembe, ásványvíz,
a hétmagvas kenyér és a szörnyhalál,
a másfelé figyelő barátom.

A test, ahogy fekszik az úton, fekvése irányát tudom,
meg a vitaminokét.
A faluból kifelé menet elmúlik a rossz érzésem.
Ha más irányból utazom keresztül,
eszembe nem jut az egész.

Az otthonom irányába kellene tehát jönnöm folyton,
nem érdekelne, hogy kerülök oda,
ahonnan épp hazafelé tartok,
csak a tartás lenne
haza,

eszemben kacsán, mézen kívül
nem sok járna
más.